



Kammeradvokaten

Dato: 2. december 2010
J.nr.: 40-2542 HS/SGJ/JKA

Vester Farimagsgade 23
DK-1606 København V

Telefon: 33 15 20 10
Telefax: 33 15 61 15

mail@kammeradvokaten.dk
www.kammeradvokaten.dk

KORTFATTET VURDERING AF FORSLAG TIL NY § 22, STK. 4, I TESTCENTERLOVEN (MODEL 2)

Miljøministeriet har bedt mig kortfattet redegøre for, om et forslag til ny affattelse af § 22, stk. 4, i lov nr. 647 af 15. juni 2010 om et testcenter for store vindmøller ved Østerild (herefter benævnt "testcenterloven") kan gennemføres som erstatningsfri regulering, og om de omboende til testcentret, som følge af den ændrede affattelse af bestemmelsen, vil få erstatning for eventuelle ejendomsværditab efter f.eks. naboretlige regler.

Miljøministeriet har herudover bedt mig kort vurdere, om den valgte reguleringsform er egnet til at opnå sit formål, samt beskrive fordele og ulemper ved udmøntningen.

Forslaget til ny § 22, stk. 4, er beskrevet i et (udateret) notat sendt til mig af By- og Landskabsstyrelsen onsdag den 1. december 2010, kaldet "§ 22 som spor 2", hvortil der henvises.

I den anledning bemærker jeg følgende:

A. Erstatning

1. Efter grundlovens § 73, stk. 1, kan ingen tilpligtes at afstå sin ejendom, uden hvor almenvellet kræver det, og det kan kun ske ifølge lov og mod fuldstændig erstatning. Bestemmelsen finder kun anvendelse, hvis der foreligger et indgreb, der har karakter af "afståelse" af en rettighed, omfattet af udtrykket "ejendom".

Det skitserede forslag til nyt stk. 4 i testcenterlovens § 22 medfører efter min opfattelse ingen retlige begrænsninger i de berørte ejeres rådighed over deres ejendomme. Modellen indebærer udelukkende, at ejere, der - selv eller sammen med andre - udnytter deres



ejendomme på en sådan måde, at der opstår, hvad der betegnes som "støjfølsom arealanvendelse" efter § 3, stk. 2, nr. 2 i Miljøministeriets nugældende vindmøllestøjbekendtgørelse, ikke vil være undergivet bekendtgørelsens nævnte støjgrænser.

Det forhold, at enkelte ejendomme ved testcentret undtages fra den lave vindmøllestøjgrænse, udgør ikke i sig selv et indgreb i (dvs. "afståelse" af) de pågældende ejeres ret efter grundlovens § 73.

2. Den foreslåede bestemmelse medfører dog, at visse naboer til testcentret - på længere sigt - kan risikere at skulle tåle mere støj fra testcentret, end andre naboer til vindmøller ville skulle tåle. Det gælder i de tilfælde, hvor møllerne på testcentret udskiftes, efter at der er opstået en "støjfølsom arealanvendelse", og hvor det pågældende område er beliggende så tæt på testcentret, at dette udsættes for mere end 37/39 dB.

Normalt ville spørgsmålet om, hvorvidt der i sådanne tilfælde er grundlag for erstatning herfor, skulle afgøres efter reglerne om erstatning for gener, der kommer fra drift af et anlæg (f.eks. motorvej e.l.), hvortil der er eksproprieret fast ejendom.

Den nugældende testcenterlovs § 17 bestemmer imidlertid, at den såkaldte VE-lov (Lov om fremme af vedvarende energi) finder anvendelse med de tilpasninger, der følger af testcenterlovens §§ 18-21, på vindmøller, som opstilles på testcentret. Det betyder bl.a., at VE-lovens regler om godtgørelse for værditab på fast ejendom som følge af vindmøllers opstilling finder anvendelse for naboerne til vindmølletestcentret, se hertil afsnit 4.13 i de almindelige bemærkninger til testcenterloven (lovforslag L 206 af 9. april 2010).

3. Naboerne kan derfor under visse betingelser indbringe spørgsmålet om økonomisk kompensation for et eventuelt værditab for taksationsmyndighederne. Ved disses vurdering af værditabet efter § 7 i VE-loven skal det lægges til grund, at der på testcentret opstilles syv vindmøller hver med en totalhøjde på 250 m, jf. testcenterlovens 18, stk. 4.

Ejere af fast ejendom, hvorom der er truffet afgørelse om værditabsbetaling, eller hvor der er indgået aftale herom, kan ikke rejse nye krav om værditabsbetaling mod den driftsansvarlige efter testcenterloven eller efter VE-loven som følge af opsætning og nedtagning af vindmøller på testcenteret, jf. testcenterlovens § 20.



Virksomheden af det foreslåede nye stk. 4 er derfor, at en ejer af en fast ejendom, hvormed der er truffet afgørelse om værditabsbetaling, ikke kan rejse nye krav om erstatning som følge af arealets ændrede karakter af at blive et areal for "støjfølsom anvendelse". Dette er et beskedent supplement til de allerede bestående regler i testcenterloven, fordi almindelige regler om, hvad der skal til, for at der foreligger en beskyttet forventning, typisk ville føre til samme resultat.

Det er på den baggrund min opfattelse, at alle de eventuelle værditab e.l., som måtte skyldes støj fra vindmølleparken, herunder påviselige tab, som følger af den skitserede ændring af § 22, kan håndteres inden for rammerne af erstatningsmulighederne efter VE-loven og testcenterloven.

B. Fordele og ulemper ved den skitserede ordning

Jeg kan konstatere, at bekendtgørelsen om vindmøllestøj praktiseres sådan, at der efter de nugældende regler skal foretages en fornyet vurdering af, om støjgrænserne er overholdt, hver eneste gang en vindmølle på testcentret udskiftes. Problemet er, at hvis der i mellemtiden er sket en ændring i arealanvendelsen, så et nabo område nu må betragtes som "støjfølsom arealanvendelse", vil det betyde, at den nye mølle skal overholde de skærpede støjgrænser i det pågældende område.

Det er min opfattelse, at den skitserede ordning vil være egnet til at opnå, at der ikke, når møllerne på testcentret skal udskiftes løbende, kræves en fornyet vurdering af, om der i mellemtiden - dvs. efter vedtagelsen af anlægsloven og etableringen af testcentret - er kommet nye områder til, som må betegnes som underlagt støjfølsom arealanvendelse. Selv om der udvikles områder nær testcentret, som er støjfølsomme, får det altså ikke betydning for adgangen til at udskifte møller på centret inden for lovens rammer.

Forslaget til ny § 22, stk. 4, betyder, at dette formål kan opnås, uden at ejerne af ejendomme bliver underlagt begrænsninger i adgangen til at bygge eller indrette deres arealer - ud over lovgivningens almindelige regler. Ejerne vil f.eks. kunne etablere aftægts- eller ferieboliger inden for de almindelige rammer herfor, uden at dette har betydning for testcentret, og uden at testcentret medfører en hindring herfor.

Samtidig betyder ordningen dog også, at der kan udvikles et område, som er undergivet støjfølsom arealanvendelse, men som ikke bliver underlagt samme lave grænseværdi for



støj (dvs. indtil 37/39 dB), som ville gælde andre, tilsvarende steder i landet. Sådanne områder, der ellers måtte karakteriseres som støjfølsom arealanvendelse, vil i stedet være underlagt den grænseværdi, der gælder for anden nabobeboelse i det åbne land (dvs. indtil 42/44 dB).

Sammenfattende betyder forslaget, at de omboende til testcentret ikke vil kunne opleve en ændring af støjgrænseværdien for den maksimale støj i værre retning, men de må omvendt tåle, at der heller ikke bliver tale om at få grænseværdien ændret i nedadgående retning - uanset den faktiske udnyttelse i området.

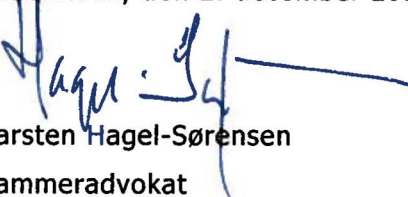
Afslutningsvist bemærker jeg, at det ovenfor beskrevne problem ikke kun gælder for testcentret i Østerild, men for så vidt gør sig gældende for alle vindmølletestcentre, hvor det er hensigten og et naturligt led i driften, at møllerne jævnlige skal udskiftes.

En anden og mere generel løsningsmodel kunne derfor være at søge at ændre vindmøllestøjbekendtgørelsen, således at der kommer til at gælde en almindelig undtagelse fra reglen om, at der skal foretages en vurdering hver gang en mølle ændres, netop for sådanne testcentre. En sådan undtagelse kunne bestemme, at vindmølletestcentre skal støjvurderes ud fra de maksimalt tilladte møller, der kan opstilles på centret, og kun ved etableringen.



Jeg har ud over ovenstående bemærkninger nogle rent redaktionelle forslag til ændringer i udformningen af bestemmelsen. Jeg retter henvendelse til Miljøministeriet herom i en særskilt e-mail.

København, den 2. december 2010


Karsten Hagel-Sørensen
Kammeradvokat